

Kahsay

Hij is 65 jaar en sinds een paar jaar weduwnaar. Hij heeft 1 dochter en 4 zoons en 2 kleinkinderen. In Eritrea had hij een eigen boerderij en veehouderij.

Zijn dochter is getrouwd en woont nog in Eritrea. Zoon Henok, de oudste zoon, is op zijn 16e naar Nederland gevlucht. Eenmaal in Nederland heeft hij gezinshereniging aangevraagd voor zijn vader en 3 broers. Het lukt veel Eritrese jongeren niet om hun families naar Nederland te halen, maar Henok lukte het wel. Kahsay is trots op zijn zoon. Zo hoeven zijn broertjes, die nog minderjarig zijn, de gevaarlijke reis niet te maken, want vluchten zouden ze toch wel.

Voordat Kahsay in Nederland aankwam, was hij een paar weken alleen in Eritrea. Hij had zijn kinderen vooruitgestuurd naar Soedan. Van daaruit zijn zij naar Nederland gevlogen. Henok was ondertussen al twee jaar in Nederland en net 18 jaar geworden. Hij heeft veel vrienden en een eigen leven. De voorgedij is gestopt en hij wil graag een eigen woning. Dat kon nog niet meteen, aangegeven werd dat hij minimaal een jaar bij zijn vader in Alkmaar moest gaan wonen, dit vanwege de samenwoonvereiste. Dat vindt Henok niet leuk. Hij is weinig thuis, meestal is hij bij zijn vrienden en hij gaat maar af en toe naar Alkmaar om zijn vader en broertjes te bezoeken.

De kinderen wennen snel aan hun nieuwe omgeving Alkmaar. De jongste kinderen hebben het naar hun zin op school. De zoon van 13 heeft het minder leuk. Hij wordt soms gepest en vindt minder goed aansluiting bij zijn klasgenoten. Kahsay vindt het moeilijk om zijn zoons alleen op te voeden. Zijn vrouw deed het huishouden en verzorgde de kinderen. Hij vindt het zwaar in z'n eentje. Zijn huis is vies. Zijn kinderen zijn niet altijd even verzorgd. En het lukt hem niet om structuur aan te brengen in hun nieuwe leven en de kinderen te begeleiden met hun schoolwerk. En zoals alle kinderen, maken ook zijn jongens thuis weleens ruzie. Kahsay geeft ze wel eens een corrigerende tik als ze niet luisteren. Met name Henok maakt het Kahsay niet makkelijk. Hij is zijn vrijheid gewend en maakt veel ruzie met Kahsay. Daarnaast is de kloof die Kahsay moet overbruggen tussen de Eritrese samenleving en de Nederlandse, groot. Kahsay is zelf nooit naar school geweest en kan niet lezen of schrijven en kan maar moeilijk meekomen in de Nederlandse maatschappij. Desondanks doet hij zijn best voor zijn kinderen en vraagt ook actief hulp. De begeleiding die hij krijgt van Vluchtelingenwerk is niet genoeg.

De gezinsbegeleiding op maat die Kahsay na een paar maanden ontvangt, sluit niet aan. Hulpverleners merken dat het zwaar is voor Kahsay. Kahsay vraagt hen om hulp. Hij geeft aan dat de jongens niet goed naar hem luisteren en dat hij de opvoeding als oudere vader niet alleen kan. Hij vraagt vooral ook praktische hulp zoals

schoonmaakhulp, iemand die helpt bij de administratie, met koken en hulp bij het regelen van allerlei zaken, zoals schoolzaken. Hij weet allemaal niet hoe het werkt en kent de taal niet. Hij denkt "Het is fijn als ze iemand kunnen sturen die mij kan helpen." Kahsay kan goed met geld om gaan. Desondanks had hij Henok nodig voor administratie en het regelen van de praktische financiële zaken, maar die gaf niet thuis. En er kwam ook niemand anders die hielp

Het is fijn als ze iemand kunnen sturen die mij kan helpen.

hierbij. Ook voor de schoonmaak kwam er geen andere hulp. Maar ook escaleert hierdoor het beeld van de situatie rondom de kinderen. Terwijl Kahsay ten positieve wordt gezien als een warme, betrokken vader, wordt vanaf nu in rapporten van de hulpverleners vooral gesproken over ontwikkelingsbedreigingen van de kinderen.

De betrokken hulpverleners vinden dat er meer nodig is. Zij maken een melding bij Veilig Thuis en er volgt een onderzoek door de Raad van Kinderbescherming. De Raad komt tot de conclusie dat zelfs met intensieve hulpverlening, Kahsay niet in staat zal zijn te bieden wat de kinderen nodig hebben.

Hoewel Kahsay open staat voor hulp, verwachten ze niet dat hij voldoende regie kan nemen. Hij laat te veel aan de kinderen over. Het is geen onwil maar onmacht. Ze denken dat hij niet leerbaar is of snel zal wennen aan de Nederlandse samenleving, gezien zijn leeftijd en het feit dat hij laaggeletterd is. De Raad vraagt aan de rechtbank voor de jongste twee kinderen om beëindiging van gezag van vader omdat een ondertoezichtstelling niet toereikend zou zijn.

Voor de zoon van 13 jaar vraagt de Raad om een ondertoezichtstelling, zodat er met een gezinsvoogd naar een passende oplossing gezocht kan worden. Een gezag beëindiging zou in zijn geval te vroeg zijn. Dat kan wel de volgende stap zijn als de zorgen niet weggenomen worden. De rechter stemt in met de verzoeken van de Raad.

Kahsay is aanwezig in de rechtbank. Er is een tolk voor hem en Kahsay probeert te volgen wat er gezegd wordt. Maar desondanks gaat er veel langs hem heen. Kahsay voelt zich een beetje opgelucht. Hij wenst het beste voor zijn zoons en hij was bang dat hij dat niet kon bieden. Hij had zelf ook voorgesteld dat zijn kinderen ergens anders konden gaan wonen. Nidos wordt aangewezen als gecertificeerde instelling. De aangewezen jeugdbeschermers besluiten dat de kinderen wel bij Kahsay mogen blijven wonen, maar de voogdij van de jongste twee gaat naar de twee jeugdbeschermers.

Later blijkt dat Kahsay de zorg van de kinderen wilde uitbesteden, niet het gezag. Gezag beëindiging kent hij niet vanuit zijn Eritrese achtergrond. In Eritrea geven alleenstaande mannen snel de zorg uit handen aan bijvoorbeeld vrouwelijke familieleden of dorps-

Hij wenst het beste voor zijn zoons en hij was bang dat hij dat niet kon bieden.

genoten. Maar de vader blijft dan altijd degene die beslist en bepaalt wat goed is voor de kinderen.

In korte tijd zijn er minstens vijf verschillende hulpverleners in het leven van Kahsay verschenen. Naast hulp van de twee jeugdbeschermers, krijgt Kahsay ambulante hulp van twee verschillende personen. Daarnaast krijgt hij ook een bewindvoerder om de geldzaken van Kahsay op orde te brengen. Kahsay kreeg financiële problemen toen Henok bij hem kwam wonen. Verschillende toeslagen zijn toen gestopt waardoor Kahsay maandelijks geld tekortkwam. Hulpverleners van onder meer Vluchtelingenwerk hebben de rechtbank om een bewindvoerder gevraagd. Kahsay was aanvankelijk blij met een bewindvoerder, maar de situatie is nog steeds niet opgelost.

Het lukt Kahsay niet om contact te maken met Nederlanders en hij heeft ook geen vrienden of familie in de buurt. Hij heeft contact met Eritrese mensen in de omgeving, maar vertelt niet graag over zijn zorgen. Dat er hulpverleners in zijn leven zijn, maakt dat hij zich minder eenzaam voelt. Maar hij realiseert zich niet wat het betekent om in te stemmen met voogdij en bewindvoering. 'Ik dacht dat het hulp in houdt' zegt hij, 'maar het komt neer op controle. Ik kan niks bepalen in mijn eigen leven'.

Kahsay begrijpt niet waarom jonge vrouwelijke hulpverleners hem vertellen hoe hij zijn kinderen moet opvoeden, terwijl hij - inmiddels opa - meerdere kinderen en kleinkinderen heeft grootgebracht. Kahsay keert zich steeds vaker tegen de hulpverleners.

Omdat de band tussen Kahsay en de jeugdbeschermers stroef is, wordt er een interculturele mediator (ICM) ingeschakeld. De interculturele mediator legt aan Kahsay uit waarom Nidos betrokken is en wat de jeugdbeschermers van hem willen. Ze willen dat Kahsay meewerkt om het thuis rustig en veilig te maken door de kinderen niet te slaan, ze op tijd naar bed te sturen en ze op tijd te wekken. De een na jongste zoon heeft namelijk moeite op school. Hij is altijd moe en valt tijdens de les in slaap. Kahsay begrijpt het niet, hij stuurt alle kinderen om 20.30 uur naar boven om te slapen. Uit de gesprekken van de hulpverleners met de zoons blijkt dat ze hele nachten op hun mobiel zitten. Zij adviseren de kinderen hun smartphone en tablet bij Kahsay in te leveren als ze naar bed gaan. En dat Kahsay controleert of ze slapen. Kahsay is blij met het advies.

In het mannenhuishouden eten vader en zoons meestal een boterham met pindakaas. Kahsay kan niet koken. Ook vind hij het lastig te kiezen wat hij moet kopen; het Nederlandse eten staat ver af van wat hij kent. Henok kan wel koken, maar hij kookt alleen voor zichzelf, zonder te delen. Dit maakt Kahsay heel boos, Dat past niet in de Eritrese cultuur en bovendien, ze hebben allemaal honger, terwijl hij zijn buik vol eet. We hebben sinds we in Nederland zijn, niet genoeg te eten. We hebben honger in Nederland, een land van overvloed!

**“We hebben sinds we in Nederland zijn, niet genoeg te eten.
We hebben honger in Nederland, een land van overvloed!”**

Kahsay gaat naar de geldautomaat, er moet meer eten ingekocht worden. Omdat zijn pas niet werkt, gaat hij bij de bank naar binnen en hoort hij dat zijn rekening is geblokkeerd. Bovendien blijkt dat de bewindvoerder zijn wekelijkse toelage van 120 euro heeft verlaagd naar 90 euro. Kahsay wil meer inzicht in zijn financiële situatie, maar wat hij ook probeert, het lukt hem niet. Ook via de culturele mediator lukt het hem niet; de jeugdbeschermer vindt namelijk dat het verduidelijken van financiële zaken bij de bewindvoerder of ambulante hulp thuishoort. Het probleem van Kasay blijft daardoor bestaan. Kahsay klopt aan bij bekenden en hij krijgt wat geld om de week door te komen. Dankzij een vrijwilliger krijgt het gezin elke donderdag extra eten van de voedselbank. Het voedsel uit blik wordt niet gegeten, omdat ze niet weten wat erin zit.

Wat Kahsay niet begrijpt is dat Henok niet werkt, maar wel een huis heeft en geld, maar niks deelt. De twee na oudste zoon is hard aan het werk, hij heeft een bijbaantje en helpt zijn vader met geld, maar ook bij het opvoeden van zijn broertjes. De op een na jongste is begonnen met het bezorgen van kranten, maar het is onduidelijk wat hij met het geld doet. De kinderen helpen ook met anderen niet; er komen oudere vrijwilligers, die kledingkasten die het gezin via de gemeente heeft gekregen, in elkaar komen zetten. De kinderen kijken alleen toe. Ook niet als Kahsay het ze vraagt. In Eritrea zouden kinderen meteen opstaan als een vader iets vraagt, dan is het een bevel. In Nederland niet.

Hij merkt gaandeweg dat zijn kinderen hem niet meer accepteren als voorbeeld. Er zijn zoveel hulpverleners die iets te zeggen hebben of iets goedkeuren, wat hij afkeurt. Bijvoorbeeld dat ze zoveel meer tijd besteden aan voetballen dan aan hun huiswerk. De inmenging van de jeugdbeschermers in beslissingen creëert een kloof tussen Kahsay en zijn jongste kinderen. Kahsay en de jeugdbeschermers zijn het niet altijd eens. Er zijn cultuurverschillen in opvoeden, bijvoorbeeld in geval van belonen, straffen of grenzen stellen. De jongste wilde een fiets. De jeugdbeschermer vond dit goed. De fiets ging kapot en Kahsay wilde deze niet zomaar vervangen. Hij wilde zijn kind leren voorzichtiger met spullen om te gaan. De jeugdbeschermer vond het wel goed, er was budget voor

een tweede fiets. Dit ondermijnde Kahsay als ouder, hij verliest steeds meer de controle.

Het opvoedstijl van Kahday is meer stellend, er is weinig ruimte voor een eigen mening of opties. Van de jeugdbeschermer mogen de jongens een mening hebben en krijgen ze die opties wel. Door die vrijheden communiceren de jongens liever met de jeugdbeschermer om iets te krijgen.

Terwijl vader zegt ‘van mij mag het niet’. De kinderen hebben nu een andere manier gezien. De vader zegt tegen de jeugdbeschermer ipv mij te helpen om mijn kinderen op te voeden, sta je nu tegenover mij en help je mij mijn kinderen tegen mij op te zetten. Jij zet mijn kinderen tegen mij op. De vader probeert een grens te trekken.

“In Eritrea zouden kinderen meteen opstaan als een vader iets vraagt, dan is het een bevel. In Nederland niet. Hij merkt gaandeweg dat zijn kinderen hem niet meer accepteren als voorbeeld.”

De jeugdbeschermers herkennen de verschillen maar vinden dat hun manier beter is. Ze willen dat vader gaat veranderen en verwachten dit als hulpverleners.

Het lukt Kahsay steeds minder goed om zich verstaanbaar te maken. Zijn jongste raakt verstrikt tussen de talen. Hij praat steeds meer Nederlands en minder Tigrinya. Ze begrijpen elkaar niet meer. Dat maakt Kahsay verdrietig. Kahsay is niet gelukkig in Nederland, maar hij houdt het vol voor zijn kinderen. Kahsay geeft aan dat hij zich niet gerealiseerd heeft wat instemmen met gezagsbeëindiging en bewindvoering inhoudt. Ik wist niet dat mensen beslissingen kunnen nemen waar ik niet mee instem of dat ze controleren wat ik doe. De jongste twee kinderen staan nog steeds onder voogdij. Het is rustig in huis sinds Henok op zichzelf is gaan wonen.

**Wat had Kahsay nodig gehad?
Herken je onderdelen uit dit verhaal?**
Informeer jezelf over culturele verschillen,
hulpverlening in Nederland en jouw
rechtspositie in besluitvorming
Meer informatie kun je vinden op:
www.procademy.nl/ouders

Deze persona is gemaakt i.h.k.v. het
project Samen Sterk; een samenwerkings-
project van Nidos en ARQ Centrum'45.

Gefinancierd door
de Europese Unie